

Majesteit moeten worden geyeten. Zij vertrouwt, Sire, op uwe wijze en oprechte staatkunde; zij stelt de voordeelen, reeds door de oereenkomst van 21 Mei verworven, op prijs, zij verwacht met kalmte het elade van onze staatkundige geschillen, overtuigd dat Uwe Majesteit de regten van Belgie vastelijk zal handhaven.»

— Het budget van uitgaven in Belgie voor het volgend jaar, zoo als het thans aan de wetgevendende kamers is voorgelegd, is geraamd op 81,122,440,97 fr., hetgeen omtrent 14 milioenen minder bedraagt dan het vorig jaar; veroorzaakt door de reductien, die men in den staat van het begrootte heeft gemaakt. Het departement van oorlog is op het laagste bedrag van 10,000,000 fr. waaronder de onkosten van de tegenwoordigen staat van oorlog, en de openbare schuld voor 10,864,394 fr. Tot dekking van de uitgaven, werden in rekening gebracht, de directe belastingen, domänen, accijnzen enz. voor omtrent 51,000,000 fr.; de registratie en domänen voor 23,000,000 fr.; de posten voor 2,840,000 fr.; de generale thesaurie voor 3,800,000 fr.

Nederlands.

— HERTOG EN BOSCH, den 18 November.

— Het is sinter de 59 verjaardag van H. M. de Koningin met de gewone plegtigheden gevierd geworden.

Z. K. H. de Prins-Veldmaarschalk bevindt zich te 's Hage om bij de viering van den geboortedag zijner doorkuchtige moeder tegenwoordig te zijn; maar men zegt zou Z. K. H. Prins Frederik der Nederlanden binnen weinige dagen met Hoogstadeszelfs gemalin naar Berlin vertrekken, alwaar H. K. H. de Prinses eenigen tijd zal verblijven.

De Luitenant-Generaal Hertog van Saksen Weimar, is van deze week naar Duitschland, Zwitserland en Italië teruggekeerd, en weder dagen te 's Hage aangekomen.

— Uit 's Gravenhage wordt het volgende gemeldt:

De in niet-spoelings omtrent onze staatkundige aangel egenheden behoudende besprekingen der vorige week, omtrent eene spoedige en afdoende beslechting, beginnen eenigzins te verlaaten. Ook de aanspraak van Leopold geeft niet veel moeds op zoodanige eind-schikking. Integendeel schijnen de zaken nog op denzelfden voet te staan en mag men hopen, dat de pogtingen, die laatztelijk door onze regering tot beslechting der zaak zijn aangewend, niet vruchteloos zullen zijn geweest.

De afdeelingen van de tweede Kamer konden zich met het onderzoek van de begrootings-wetten, en in het bijzonder met die van de pensioenen, bezig. De bedenkingen, welke daartoe worden gemaakt, zijn of worden der regering onderworpen, welke antwoorden daarop worden te gemoet gezien. In de eerste dagen verwacht men zich ten gewone geene openbare zitting, maar zoodra het werk daartoe in gereedheid gebragt zal zijn, zal hetzelfde onafgebroken behandeld en overwogen worden. Gelijk elk jaar, moeten de begrootingswetten, zoo wel der middelen als uitgaven, tot vele bedenkingen aanleiding gegeven hebben. Bij gelegenheid van derzover onderzoek zijn ook verschillende algemeene opmerkingen gemaakt, welke belangrijkheid niet te ontkennen valt, en welke voorzeker bij de openbare beraadslagingen wel aangestipt zullen worden.

— Naar men voornemt zou het gouvernement ernstig bedacht zijn om het instituut voor de zeevaartkunde, thans te Medemblik gevestigd, van daar te verleggen, nithoofde de ondervinding dagelijks leert, dat het luchtgestel aldaar minder gunstig is voor dezulken, die niet in dat oord te huis behooren; ook meent men, dat voornemd instituut naar Muiden zal worden verlegd.

Men leest in de *Morgenster der Toekomst*, 3de deel, No. 5, de volgende voorloopige waarschuwing:

Wij meenen onze lezers voorloopig te moeten waarschuwen tegen twee fransch-belgische *Recuils*, welke zeer goedkoop, wke-lijks of maandelijks worden uitgegeven, waaryan het eene den titel voert van *Magasin Petteoresque*, en het andere dien van *Journal des Connaissances utiles*; wij zullen over die beide voortbrengselen van den belgischen bodem, met welker gedeeltelijke verspreiding zich de anders zoo zeer anti-belgischen uitgever *Bredasche Courant* schijnt belast te hebben, nador sproken; doch daar wij vernemen, dat die blaaten in de provincie reeds vrij sterk in omloop beginnen te komen, meenden wij, dat het onze pligt ware de goede noord-brabandsche katholyken daartegen voorloopig te moeten waarschuwen.

— *Uittrekkel van eenen brief van Pater Maria Josef de Geramb, Religieus Trappist, over zijne reis naar den berg Sinai, gedagtrekend: Caïre, den 6 Junij 1833.*

— Wij zijn gaanden te Jerusalem verbleven te zijn, na al de plaatsen, door het bloed van den Zaligmaker getropend, bezocht te hebben en te Bethleem en Nazareth verhoofd te hebben, verlangde ik nog het land der Kananen te zien; ik wilde, de woestijn zien waar God

zijne stem aan Mozes deed hooren. Ik begaf mij naar Egypte; eenige dagen voor mijn vertrek uit Caïre, zond mij de gouverneur een goede dromedaris uit de stallen van den Onder-Koning, daar hij wist dat ik moete had mij er eenen aan te schaffen; ik had een Janitzaris, die ik uit Alexandrie had medegebragt en die het latijn, arabisch en turksch sprekende, mij tot dringman diende; buitendien had ik vier Arabieren, drie kameelen, die water, eene tent en levensbehoefden droegen en een Cheik van Bedouijnen.

Dit talrijk gezelschap vereenigde zich op den 14 Februarij aan het consulaat van Oostenrijk. De Cheik en de Arabieren behielden ons tot zaken slijpen en verdedigen.

De woestijn is de eerste zaak die, bij het verlaten van Caïre, het oog treft. Zij ligt bij de stad; op een uur afstands outwaarden wij aan de linker zijde de Obolisk van Heliopolis, het eenigste overblijfsel eener eertijds zoo vermaarde stad. Het is onder den beide vijgenboom (*Sycamore*), die niet ver van de Obelisk verwijderd is, dat volgens de overleveringen de heilige familie bij de vlugt naar Egypte, garnat heeft; ik had gedurende mijn verblijf te Caïre, desen boom, een wonder in-bloei en die niet alleen bij de Christenen, maar bij de Turken in eerbied is, bezocht.

In het eerst is men zeer gehindand door de beweging van den dromedaris en de hoogte waarop men geplaatst is; doch weldra is men daaraan gewoen; er is slechts een lastig oogenblik te weten als hij op de knien gaat aften of wanneer hij opstaat; het is in de woestijn dat men het best over de hoedanigheden van dit voortreffelijk dier kan oordeelen.

Hij en de kameel zijn, indien zij het durf zeggen, de ziel van de woestijn; men moet hen op eenigen afstand van zich houden, want na drie dagen reisbus, wanneer men niet al dan zand en steenen zag, ontwaarden wij het versterkt kasteel van Albuhrad, van waar men Suez en de roode Zee ontlekt.

Suez en de oostreken zijn zoodanig treurig, dat men zich gemaakend beeld daarvan kan vormen; op eenen afstand van vele uren in het noord nooost, men niet een grasrietje en geene natuur is aldaar, gruis en dof; de oostreken van Suez herinneren ons aan de veegoorde eervan der doode Zee; alles is er treurig; de stad heeft noch water, noch boom, noch plant; de bewoner sterft er zonder eene vrucht geplukt of eene bloem gerukt te hebben, op twee uren afstands moet hij water halen, het welk hem ook in ledere fleschen of zakken wordt aangebragt; het seke wordt daan betaald en heeft eenen ziligen smaak; de dromedaris slijt slecht; gehavde tervijl de rilaude ten hoogsten top gestegen is. De insecten zijn half de kinderen; geheel naakt en zijn, vooral in Egypte, heilijk; van eene lijchachtige kleur en hebben riekelijke ogen.

Ik stapte af bij den heer *Manoula*, agent van de Oost-Indische Compagnie, wien ik aanbevolen was; hij is een achismatische Griek, die alleen het arabisch en een weinig engelsch spreekt; hij behoort tot de Compagnie om de katecheten te ontvangen die voor de stoombooten van Bombay naar Suez en Soudan vaaren. Wij gaven een bezoek aan den gouverneur, wien ik eenen brief van aarbering van den Onder-Koning ter hand stelde; welke hij niet veel plegtigheid ontving, en mij toevoegde « dat ik de meester van Suez was.» Ik had lust hem te antwoorden, dat, indien Suez mij toekende, ik hem die stad gaarne ten geschenke zou willen geven. De heer *Manoula* wies mij in zijn huis de kamer aan, waarin de generaal *Bonaparte* had gewoond; de divan waarop hij geslapen en de tafel waarop hij geschreven had; ik verzocht hem, om mij deze kamer te laten betrekken. Ik sloop op de divan, schreef op de tafel en was op zijnen stoel gezeten.

Wij vertrokken des anderen daags uit Suez, na onze aankomst met het voornemen om bij de bronnen van Mozes te gaan slapen, en bij het aanbreken van den dag de plaatsen te gaan bezoeken, waar men geloof, dat de overtocht door de roode Zee plaats had. Ik schepte mij met den agent der compagnie op eene trokschuit (*Barque*) in, en onze reis was zeer voorspoedig. Wanneer men den arm der roode Zee is overgetrokken, dan is men als het ware van Europa naar Asia overgebragt. Ik vond aan de andere zijde den Cheik en den dromedaris, doch de Janitsaris, die met de kameelen langs den golf gegaan was, liet zich eerst toen hooren; terwijl zijne afwezigheid mij eenige ongerustheid veroorzaakt had. Nadat wij vijf uren op eenen steen- en zandachtigen grond gegaan hadden, kwamen wij aan palboomden, die de bronnen van Mozes aanduidden; eene karavaan van Bedouijnen kwam aldaar den nacht daar brengen, en men zeide han, dat ik een *Adji* of pelgrim was; hunnen omgang is zeer ophoepend en men moet ver van hen afkeren, indien men rust wil hebben.

Des anderen daags, bij het aanbreken van den dag, boorde ik de door de overlevering genoemde bronnen van Mozes; het water daarvan is zwavelachtig en niet aangenaam van smaak, doch de dieren drinken hetzelfde zonder den minsten tegenstand. Er zijn ongeveer acht bronnen, die voor de Bedouijnen van den berg Sinai

reer nuttig zijn, wanneer zij naar Caire gaan om hunne kolen, die hun eenig bestaan uitmaken, te verkoopen; na de bronnen bezocht te hebben, naderde ik de zee met de Schriftuur in de hand; ik was tegenover de plaats, waar God aan Mozes beval zijne hand over de wateren uit te strekken, en waar de zee op de stem van den Allerhoogsten terug week. Ik las met luider stem de overheerlijke lofsang tot dankzegging van Mozes en de kinderen van Israël. Elk woord veroorzaakte mij eene levendige ontroering.

Den 22 Februarij, zijnde Aschdag, verliet ik, voor het aanbreeken van den dag, mijne tent en zeide bij mij zelve: *Nog eenige dagen....* De woestijn, die wij doorgingen, was doodsch en schraal; wij hoorden niets dan de dofte stap onzer kameelen; ons water was bedorven en hadden alzoo gebrek; wij moesten derhalve uit de kloven der rotsen het water gaan halen, hetwelk dik en geelachtig was, echter nog al gaarne gedronken werd. De Bedouijnen, die wij ontmoeteden, boden ons aan om eenen geit te slachten voor mijn middagmaal; ik weigerde zulks, doch nam een weinig geitmelk, waarmede de Bedouijnen hun voedsel nemen.

Den 23 Februarij, tien dagen na ons vertrek uit Caire, ontwaanden wij op een afstand van een half uur den berg Sinai, het voorwerp van mijn pelgrimschap. Ik zette voet aan wal en aanbad den God, die te midden der donderslagen met Mozes sprak; ik was diep getroffen en konde mijne oogen van deze heilige rots, die mij en bakermat van onzer godsdienst, niet afkeeren; ik was er nog ongeveer zes uren van verwijderd, en vermits het onmogelijk was nog denzelfden dag aldaar aan te komen, bleef ik aldaar en deed mijne tent opslaan, volgens mijne berekening, bij de woestijn Sin, waar God het manna deed regenen; ik bragt een gedeelte van den nacht door met het boek der uitgangen (*Exodus*) te lezen. Den 24, bij het aanbreeken van den dag, zetteden wij onze reis voort. De Arabieren, om den weg te verkorten, deden mij eenen anderen insluis, die weinig gebruikt werd; die weg is overal bleek als die van Sams naar Jeruzalem; in plaats van zand, hadden wij steenen; na drie uren gaans kwamen wij in verlegenheid tusschen twee bergen; ontzettende stukken steen hadden zich van de rotsen losgerukt en waren in den smallen weg, die wij door moesten, gevallen, terwijl andere schenen in de lucht te hangen en elk oogenblik op onze hoofden dreigden te storten; deze strek scheen eene zware aardbeving te hebben ondergaan; na verloop van twee uren kwamen wij aan eene groote, zacht afhellende vlakte van ongeveer een half uur uitgestrektheid aan. Aan het einde van die vlakte is een eng dal, in welks midden het klooster der Trinitas of gedaante-verandering, en niet dat van de heilige Catharina, gelijk zoo vele reizigers hebben vooruitgesteld, gevonden wordt.

Dit klooster wordt door grieksche schismatische monniken bewoond en is 2000 voeten boven de oppervlakte der roode Zee verheven; het is bij den berg Sinai, ongeveer 2000 voeten boven het klooster, uitbrekt, van verre gelijk dit klooster na eene kerk; de muren en omtrek maken een vierkant uit; te naauwer nood was ik aldaar aangekomen, of de religieusen verschenen aan een soort van een zeer verheven dakvenster, waaruit zij een touw, waaraan eenen ring, ook van touw, was, lieten nederzakken, waarop zij mij een teeken gaven om te gaan zitten.

Ik werd alzoo tot 35 a 40 voeten hoog opgetrokken en kwam door het dakvenster, hetwelk den ingang van het klooster is, binnen; er bestaat wel is waar eene deur, doch zij is bemurd en wordt alleen geopend om den patriarch, wanneer hij het klooster komt bezoeken, binnen te laten. Ik werd door het geheele klooster ontvingen, hetwelk sedert drie weken van mijne komst verwittigd was. Men wies mij eene kamer aan waarin zich een beeld van de heilige Maagd bevond, voor hetwelk eene lamp brandde. De religieusen begonnen los anderdaags, konnen vaste gedurende drie dagen te water en te brood; ik had verzocht om in die bootvaardigheid te mogen doelen, hetwelk mij echter geweigerd werd. Ik was vermoed van de reis verbrand van de zon en ongesteld van het slechte water. De religieusen van het klooster van den berg Sinai leven een gestreng leven; zij eten nooit vleesch en drinken zelden slechts een teug wijn; hunne levensbehoefte zoo als boonen, rijst enz. ontvangen zij uit Caire, alwaar zij een klooster hebben, waarvan zij afhangen.

Het was eerst den 23 dat ik den heiligen berg, die de Arabieren Gebel Morasa of berg van Mozes noemen, beklom. Een religieus van het klooster vergezelde mij met een Janizaris en een Arabier.

De opgang die ongeveer 400 passen van het klooster begint, is verschrikkelijk steil en vermoesjend; de weg is geheel met steenen en rotsen bedekt en bovendien heeft men met den sneeuw te worstelen; na verloop van een uur was ik moede en in volle zweet.

Het gezicht van alle kanten had iets bijzonders, geen groen, overal stukken granietsteen, ijs en sneeuw. Alles is er stil; geen geluid dan dat der steenen, welke wij met onze voeten in den afgrond

deeden rollen; halfweg ontmoet men eene kapel opgedragen aan Elias; men vindt aldaar eene grot of hol, hetwelk men beweerd dat te zijn, waarin hij, na veertig dagen en veertig nachten gegaan te hebben, verbleef; van voren is een eypressboom van de grootste schoonheid, waarover een ieder verwonderd is, die in het midden der rotsen te vinden; ik rustte aldaar een oogenblik, doch de weg was altijd dezelfde en de sneeuw dikwerf zoo diep, dat men genoodzaakt was, die op onderscheidene plaatsen op te ruimen.

Eindelijk ontwaarde ik den kruin en verdubbelde mijne schreden met een levendig gevoel van geestdrift; weldra beroude ik mij op den top, en vergetende de geheele wereld, aanbad ik den eeuwigen God, liggende op mijn aangezicht in het stof; — wij hadden vier uren tijd nodig gehad om den berg Sinai te beklimmen; hetwelk de Arabieren gewoonlijk in twee uren doen. Ik bleef ongeveer drie uren op de kruin, overwegende vooral de scheuring in de rots, waarover in het 33ste kapittel van het boek der uitgangen gesproken wordt en de plaats zelf, die het onmogelijk om niet van eerbied doordrongen te zijn.

De puinhoopen eener kerk, die den naam van de gedaante-verandering had, hebben de plaats der opening moesselijk gemaakt; ik ging er echter binnen en verbleef er eenen geruimen tijd; op den berg Sinai ziet men nog eene kerk in verval; er is ook eene moskee of turksche tempel, want Mozes is onder de Turken in groote vereering; onder deze moskeën is eene soort van keffler, welke de overlevering beschouwd de plaats te zijn, waarin Mozes veertig dagen doorbragt. De graniet van de rots, waar de opening zich bevindt, is zoo hard, dat ik niet dan met vele moeite eenige kleine stukken daarvan heb kunnen losrukken, hoezeer ik nog door afgenen, welke mij vergezelden, geholpen werd.

Tegenover den berg Sinai ligt den berg van de heilige Catharina, die steil en duizend voeten hooger is; men merkt aldaar eene rots op, alwaar men beweerd, dat het afbeeldsel van het ligchaam van de heilige Maagd gevonden wordt; de sneeuw verhindert ons daar naar toe te gaan.

Thans naderde het tijdstip van mijn vertrek, en echter kon ik niet besluiten om dezen heiligen berg, waarop de stem van den Allerhoogsten zich deed hooren, te verlaten. Alles wekt u op om aan God te denken en deze plaats is met den Calvarieberg eene soort van tempel tot glorie van den Almagtigen opgericht. Ik moest vertrekken, dan ik wilde van te voren de tafelen der wet herhaalen en met blooten hoofde, de hand op mijn hart en de oogen hemelwaarts gevestigd, sprak ik met luider stemme deze woorden: *Ik ben de Heer, uwen God....* Drie uren naderhand was ik in het klooster terug en bereidde mij verder tot mijne terugreis.

In de *Utrechtsche, Haerlemsche en Brechtsche Courant* en in het *Dagblad der Provincie Noord-Brabant* hebben wij dezer dagen gelezen de volgende

BELANGRIJKE VERMELDING.
Uit achting voor mijne oude brava Moeder en overige Familiebetrekkingen, vindt ik mij verplicht, het volgende openlijk en naar waarheid te verklaren:

1. Ik ben Roomsch-Katholijk Priester en niet gesuspandeerd.
2. Ik heb geene belijdenis bij de Protestanten gedaan, en er zelfs niet aan gedacht.
3. Er bestaat geen plan, geene afspraak, heb ook genaamd, om dezen stap te doen.

4. Ik ben geen schrijver, noch van de *R. K. Kerk in Oud-Nederland*, gelijk zij ts, zijn hart, en zijn moest; noch van de *Bijdrage* enz.; noch van het stukje: *Een woord aan de Geestelijkheid*, geteekend X; noch van het werkje: *Geene wederlegging*; alleen heb ik ter mijner verdediging geschreven: *Aanmerkingen op het stukje, getiteld: Geruststelling.*

Ik houde derhalve allen, zij mogen Geestelijken of Leken zijn, voor lasteraars, eertovers en liefdeloozen, die mijne oude brava Moeder met bovenstaande geruchten verontcrusten; waarschijnlijk wilden zij eene zwalke vrouw met huune pijlen betikken, waarvoor ik, minne pogingen belagchende, boven hun bereik stond.

De R. K. Ambrosianer bij de 2de divisie Infanterie A. Hermsdijk.

Waarop de *Morgenster der Toekomst* 3de dl. No. 5 de volgende aanmerkingen maakt:

In deze verklaring vergeet de heer *Heymoelen*, dat hij in zijne *Aanmerkingen* gezegd heeft over de liefde en de lessen, die hij aan den schrijver der *Geruststelling* gaf; om niet te worden lasteraars en eertovers zijn toch wel even zulke harde woorden, als de heer *Wennekendonk* tegen X gezeegd heeft: *en fischeer, die zelden zeer liefdeloos vermoeden, te denken, dat hij de brava Moeder der heeren Heymoelen, dat zij eene zwalke vrouw met huune pijlen zouden willen bereiken, waarvoor hij, minne pogingen belagchende, boven hun bereik stond?* Wie zou het hart eener brave moeder willen gevoelen, al ware de zoon misdadig!

Wij hebben niet de minste reden om de verklaring des heeren Heymoelen te verdenken, dat hij geen schrijver zij van de stukjes, waarvan wij hier boven gesproken hebben, en die hij verklaart niet geschreven te hebben: wij willen hem hier op zijn woord gelooven. Even zoo gelooven wij gahrne alles, wat hij zegt, betrekkelijk eenen overgang tot de protestantsche belijdenis. En inderdaad, wat zou den heer Heymoelen daartoe kunnen noopen, zoo lang als hij zich R. K. Aalmoesener noemen en schrijven kan, en, als zoodanig, een goed traktement geniet, waarmede het budget voor den katholyken eerdienst bezwaard wordt, en zijne overtuiging hem niet zegt, dat de protestantsche leer zoo veel liever dan de katholyke is, dat hij verpligt zou zijn aan die overtuiging en aan de rust van zijn geweten eens goordecliche broodwinning op te offeren.

Ik ben roomsch-katholijk priester, en niet gesuspendeerd, zegt de heer Heymoelen. En ook dit gezegde zal wel de waarheid zijn. Wie zou hem suspenderen, ingeval hij zich eene suspensie had waardig gemaakt, waarom trent wij niets te beslissen hebben, daar onze taak alleenlijk bestaat in het publiek maken van datgene, wat strekken kan tot bezorging der belangen van den katholyken godsdienst, en de eer van diens waardige belienaars, en ter voorkoming van nieuwe botsingen tusschen de geestelijke en tijdelijke magt, die niet anders dan noodlottig voor de rust en het welzijn van den staat kunnen wezen.

Tot wiens jurisdictie behoort de heer Heymoelen, als zoogenaamde aalmoesener, en op wiens gezag oefent hij jurisdictie bij de nederlandsche militairen uit, indien hij zulks nog werkelijk doet? De heer Heymoelen weet toch wel, dat de staat hem wel geeft, maar geen justitiele jurisdictie geven kan; hij weet toch wel, dat de justitiele jurisdictie, die hij van den heer Baxens, welke daartoe door de Staat der magt had verkregen, ontvangen had; vervalst hij weet toch wel, dat niemand der nederlandsche Kerkvoogden hem eenige jurisdictie verleend heeft, en dat iedere Kerkvoogd het recht heeft om in zijne jurisdictie hem het biechttheoren en prediken te verbieden, zoo als hij bereids ondervonden heeft. De heer Heymoelen is derhalve, ofschoon niet werkelijk gesuspendeerd, toch een aalmoesener zonder jurisdictie, die voor de roomsch-katholyke militairen van geenerlei nut zijn kan; hij is iemand, die gold van den staat ontvangt, voor eene bediening, die vervallen is, wat het wezen der zaak betreft; hij is een ambtenaar, of liever een gepensioneerde van den staat, die, als zoodanig, ter vermindering van nienig verwickelingen en botsingen tusschen de twee magten, voorzigtig gedraan had zich in de zaak van het Amsterdamsche libel: de R. K. Kerk in Oud-Nederlands, niet te mengen.

Leijden den 5 November 1833.

Heden na den Hoogdienst heeft de Hoog Eerwaardige Heer Baron van Wijkerslooth Heer van Schalkwijk Bisschop van Curium, eene troostvolle redevoering gehouden voor de gedetineerde militairen in de kerk van den Heilige Apostel Petrus in de Bouden, op het militairen detentiekuis bij deze stad, waarna zijn heerserw. aan 117 manschappen het H. Sacrament des Vormsel toedende, de godvrucht was groot onder de gedetineerden militairen, zij waren met allen ernst sedert eenen geminen tijd door den Wel Eerwaarden Heer Bruns voorbereid.

De kerk was fraai versierd, en de hoogmis werd naar gewoonte plechtig met het orgel muziek, door gedetineerden gezongen. Pater Melkers verrichtte den hoogdienst, zes Priesters uit de Stads-

kerken van Leijden, met den Land Heeren aan hun hoofd, adsteerden den Bisschop onder het Vormen, in hun kerkgewaad.

De Heeren leden van de commissie van administratie over de gevangenen alhier, waren bij deze Godsdienstige plegtigheid uitgenoodigd. De meeste ambtenaren van het detentie huis woonden deze Godsdienstige handeling bij alsook nog eenige Heeren en Vrouwen waren ooggetnigen van dit alles, waarvan zij met allen lof gewagen; met regt zwaaijen zij den Eerwaarden Heer Pastoor Bruns, allen lof toe, die als een Vader en Raadsman der arme gevangenen handelt, hij is de menschevriend van allen, zonder onderscheid doet hij allen wel, tot welk Kerkgenootschap zij ook mogen behooren. — Dank zij hem voor zijnen ijver en zijne werkzaamheden.

Naar geëindigde plegtigheid liet de kommandant van het gesticht des Bisschop en alle Priesters, die bij deze plegtigheid tegenwoordig waren geweest, als ook de andere Heeren en Vrouwen in zijne woning verzoeken, en onthaalde allen met de grootste vriendschap en hoogachting, voor de weldaad en eer aan de gevangenen door hun in dit gesticht bewezen.

Zijn Hoog Eerwaarde betuigde aan allen zijn hoogste te vredenheid over het gehoudene Godsdienstige goddag der gedetineerden.

Een waar Courant lezers, die zich niet alle achtting Uwen Dienaar Ondertekent.

34. Heden verlost allervoorspoedigst van eene welgeschapene DOCHTER, MARIA VAN MEER W I J K, geliefde Echtgenoot van H. VAN BAER, 's Bosch, 17 Maart 1833.

BEKENDMAKINGEN.

35. Bij G. J. JANSEN, Openbaar Onderwijzer in het zeer aanzinnlijk dorp *Roosmeer*, Provincie Noord-Brabant, wordt verlangd een Ongehuwd ONDERMEESTER van de R. C. Godsdienst, die, met eenigen Rang, het Fransch grondig kan onderwijzen en spreken. Behalve Kost, Inwoning, Bewasschen en Stoppen, is het Salaris bepaald op f. 225 jaars. Het sal den Aspirant nog al eenig voordeel kunnen aanbrengen, zoo hij tevens het Hoogduitsch magtig is. Ten gemakke verzoegen men zich voor het einde van November bij den Boekhandelaar J. J. ARNSTEIN te 's Bosch, in persoon of met vrachtvrije brieven, onder Lett. J.

36. J. H. V. A. N. D. E. R. M. E. U. L. E. N. Kunst- en IJvoordraaier alhier, maakt zijne geëerde Begunster bekend, dat hij zijne Woonplaats van de M. A. B. E. T. Lett. A, No. 53 heeft overgebracht naar de F. O. N. T. E. L. E. T. B. A. A. T. Lett. E, No. 173. Verzoeken een ieder geëerde Begunster een recomandatie en belooft eene prompte en civile bediening.

37. Op het 27de onder Maart 1833 den 25 October ik verlaat een zwart, A. P. S. T. A. N. D. S. R. U. I. N. P. A. A. R. D. gestekend met een Kol voor de Kop, en aan beide zijden witte vlakken, onder het dragen van Zaal en Staart, de Manen met grise haren doorsteken, die hetzelfde te regt breedt of aanwizing weet te doen bij G. van Thiel aldaar zal eene beooring ontvangen.

38. Er wordt onder billijke voorwaarden met Kost en Inwoning in de provincie Noord-Brabant gevraagd een A P O T H E K E R S L E E R L I N G, den R. C. Godsdienst belijdende; Adres bij de drukkers dozen onder Lett. X, brieven franco.

BEURSPREIS DER EFFECTEN, TE AMSTERDAM.

ZATURDAG, den 16 November.

NEDERLANDSE.			SPANJE.			PRUISSEN.		
Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers 4 1/2 uur.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers 4 1/2 uur.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers 4 1/2 uur.
Werkel. Schuld. 2 1/2	48 1/2	49 1/2	49 1/2	Cart. bij Oeylogr. 4		Aand. loot. R. 50	90 1/4	
Dito dito 5	93	93 1/2	93 1/2	Uitgest. 3 pct. Sch. 5	11 1/2	OOSTENRIJK.		
Uitgestelde dito				Cart. Bons. Lond. 5	17 3/4	Dito dito f 100		
Kansbiljett. dito	21 1/2	22 1/2	22 1/2	NABELS.		Dito dito - 250	4	
Amort. Syndik. 4 1/2	86 1/4	87 1/4	87 1/4	Certificat. L. d. R. 5	82 3/4	Metaliek	5	92
Dito dito 3 1/2	70	69 1/2	69 1/2	Dito Fale et C. 5	85	Dito Lond. gen. 5		
Schakk. bilj.	102			Leen. Lond. R.		Dito	2 1/2	
Oorlogskosten	100 1/2			RUSLAND.		Ween. B. Goll et C. 5		
Leening 1831	6			Obl. Rosp. 1831	100 1/2	Dito	4	
Handel. Maats. 4 1/2	94 1/2			Dito dito 1831	5	Cert. Stadsh. dito 2 1/2		
FRANRIJK.				Cart. dito 1831	5	Ween. Bancart.	3	
Inschr. Grootk.	3	74 1/2		Obl. te Londen	5	DENEMARKE.		
FRANZOS.				Certif. te Hamb.	5	Leening te Lond. 3		
Dito per 12 Aug. 3				Inschr. Assig.	6	BRAZILIEN.		
FRANZ.				Certificat. dito	6	Dito Rotschild.	5	66
Perpet. Amst.	5	56 1/4	56 1/2	POLSK.		Stankow.		
Dito 1000	3	37	37	Aand. loot. fl. 300	107 3/4	Dito te Londen.	5	

Koers van het Geld: Beleen. en Prol. 2 1/2 p. Ct.